

Arrest

nr. 156 565 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 augustus 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 januari 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 8 juli 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 28 juli 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.01.2015 werd ingediend door:

Naam: P.(...)

Voorna(a)m(en): Z.(...)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd':1°: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Verder in artikel 40ter wordt gesteld: 'Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar

Aangezien de echtgenote van betrokkene nog geen 21 jaar is, is niet aan de voorwaarden voldaan om betrokkene verblijfsrecht te kunnen verlenen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329; Het middel is gegrond."

In een tweede middel voegt verzoeker een schending aan van de overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, die op 12 september 1963 te Ankara werd ondertekend (hierna: de Associatie-overeenkomst EEG-Turkije), van het aanvullend Protocol van 23 november 1970 (hierna: Aanvullend Protocol) en van het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie (hierna: Besluit nr. 1/80). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Overeenkomstig artikel 2, lid 1, van de associatieovereenkomst heeft deze overeenkomst tot doel, de gestadige en evenwichtige versterking van de commerciële en economische betrekkingen tussen de overeenkomstsluitende partijen te bevorderen, met inbegrip van die inzake arbeidskrachten, door geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen en door de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten op te heffen, teneinde de levensstandaard van het Turkse volk te verbeteren en in een later stadium de toetreding van de Republiek Turkije tot de Gemeenschap te vergemakkelijken.

Artikel 9 van de associatieovereenkomst bepaalt:

„De overeenkomstsluitende partijen erkennen, dat binnen de werkingssfeer van de overeenkomst, en onverminderd de bijzondere bepalingen die krachtens artikel 8 zouden kunnen worden vastgesteld, elke discriminatie uit hoofde van nationaliteit is verboden, overeenkomstig het in artikel 7 van het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap vermelde beginsel."

Overeenkomstig artikel 62 van het aanvullend protocol maakt dit protocol integraal deel uit van de associatieovereenkomst.

Artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol luidt:

„De overeenkomstsluitende partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten."

In artikel 13 van besluit nr. 1/80 is bepaald:

„De lidstaten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn".

De leeftijdsbeperking van 21 jaar is een nieuwe voorwaarde dat in strijd is met de "stand-still clause", waardoor de nieuwe leeftijd niet kan toegepast worden op Turken.

Verzoeker heeft de Turkse nationaliteit en zijn echtgenote heeft de Turkse en de Belgische nationaliteit. Het middel is gegrond."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het bilateraal akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, goedgekeurd bij wet van 13 december 1976 (hierna: bilateraal akkoord België-Turkije). Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

"In artikel 11 van het Akkoord wordt het volgende gesteld:

De Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. De Belgische Regering en de Belgische werkgevers helpen de in België tewerkgestelde Turkse werknemers bij het zoeken naar die huisvesting.

Het gezin van de werknemer bestaat uit de echtgenote en de minderjarige kinderen ten laste; in bijzondere gevallen, kunnen de werknemers toestemming bekomen om ascendenten ten laste te laten overkomen.

Onverminderd de bepalingen van openbare orde of openbare veiligheid, geeft de Turkse overheid toestemming aan die gezinnen om het grondgebied te verlaten en de bevoegde Belgische overheid geeft de nodige toestemmingen om in België binnen te komen en er te verblijven.

In het Akkoord is de leeftijd voor de echtgenoten van Turkse werknemers bepaald op 18 jaar.

Omdat een bilateraal verdrag hiërarchisch nog steeds hoger staat dan een nationale wet kan de leeftijdsvereiste van 21 jaar bepaald door artikel 40ter Vw. niet opgelegd worden aan Turken.

Het middel is gegrond."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van het EEG-Verdrag en van de Richtlijn 73/148/EG van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, van het Europees recht op vrij personenverkeer en van het motiverings- en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker stelt tevens dat de beslissing kennelijk onredelijk is en stelt het volgende:

“Verzoeker is echter het Schengengebied binnengekomen op 09.01.2015 via Duitsland (zie paspoort).

De echtgenote is haar man gaan afhalen op de luchthaven in Duitsland. Verzoeker en zijn echtgenote hebben dus gebruik gemaakt van hun recht op vrij personenverkeer.

Bijgevolg kan verzoeker zich beroepen op art. 40bis van de Vw., waardoor de leeftijdsvereiste wordt gereduceerd tot 18 jaar.

Verzoeker verwijst naar de arresten AKRICH (zaak C-109/01) en SINGH (zaak C-370/90) van het Hof van Justitie.

Het middel is gegrond.”

2.2. De vier aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk besproken.

2.3. Het vierde middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van het motiverings- en het rechtszekerheidsbeginsel aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoeker zich beroept op de Richtlijn 73/148/EG van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten. Verzoeker verduidelijkt namelijk niet welke bepaling van deze richtlijn hij geschonden acht. Bovendien werd voormelde richtlijn ingetrokken door de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

2.4. De bestreden beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat de Belgische echtgenote, die geboren is op 17 juli 1996 en in functie waarvan verzoeker zijn verblijfsrecht vroeg, nog geen eenentwintig jaar oud is. Bijgevolg diende aan verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden te worden geweigerd. Artikel 40ter, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt immers het volgende: *“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.”*

2.5. Verzoeker betwist in zijn middel niet dat de Belgische referentiepersoon jonger is dan eenentwintig jaar, maar meent dat de in artikel 40ter, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorgeschreven leeftijdsvereiste niet op hem en zijn echtgenote van toepassing is, gelet op de zogenaamde ‘standstill-clausule’ uit artikel 41, eerste lid van het Aanvullend Protocol bij de Associatie-overeenkomst EEG-Turkije. Deze clausule verzet zich tegen een maatregel van nationaal recht die is ingevoerd na de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol in de betrokken lidstaat en op grond waarvan aan echtgenoten van in die lidstaat woonachtige Turkse staatsburgers die het grondgebied daarvan willen binnenkomen met het oog op gezinshereniging bijkomende voorwaarden zouden worden opgelegd (zie HvJ 10 juli 2014, *Dogan t. Bundesrepublik Deutschland*, nr. C 138/13).

2.6. Aangezien de referentiepersoon in casu door de Belgische overheid als Belgisch onderdaan wordt aanzien, en verzoeker zijn aanvraag van 19 januari 2015 (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote indiende, kan hij thans onmogelijk beschouwd worden als een echtgenoot van een in een lidstaat van de Unie woonachtige Turkse staatsburger. Bijgevolg zijn de Associatie-overeenkomst EEG-Turkije en het Aanvullend Protocol te dezen niet van toepassing. Hetzelfde geldt voor het in het derde middel geschonden geachte bilaterale akkoord België-Turkije, dat van toepassing is op Turkse werknemers die in België verblijven en die hun gezin laten overkomen en niet op Belgen. Het feit dat verzoekers echtgenote tevens de Turkse nationaliteit zou hebben, doet geen afbreuk aan het feit dat zij in België als een Belgisch staatsburger wordt beschouwd en het recht op gezinshereniging voortvloeit uit haar hoedanigheid van Belg. Het tweede en het derde middel missen bijgevolg juridische grondslag.

2.7. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker zich ten onrechte beroept op (oud) artikel 52 van het EEG-Verdrag. Deze bepaling betreffende het recht op vestiging is in de huidige reglementering vervangen door artikel 49 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Het verdragsartikel in zijn huidige vorm bepaalt het volgende:

“In het kader van de volgende bepalingen zijn beperkingen van de vrijheid van vestiging voor onderdanen van een lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat verboden. Dit verbod heeft eveneens betrekking op beperkingen betreffende de oprichting van agentschappen, filialen of dochterondernemingen door de onderdanen van een lidstaat die op het grondgebied van een lidstaat zijn gevestigd.

De vrijheid van vestiging omvat, behoudens de bepalingen van het hoofdstuk betreffende het kapitaal, de toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan alsmede de oprichting en het beheer van ondernemingen, en met name van vennootschappen in de zin van de tweede alinea van artikel 54, overeenkomstig de bepalingen welke door de wetgeving van het land van vestiging voor de eigen onderdanen zijn vastgesteld.”

Ook hier dringt zich de vaststelling op dat de situatie van verzoeker en zijn Belgische echtgenote geen enkel communautair aspect bevat waardoor het Unierecht hierop van toepassing zou kunnen zijn. Het feit dat de echtgenote van verzoeker haar man op de luchthaven in Duitsland is gaan afhalen, betekent niet dat zij gebruik zou hebben gemaakt van haar recht op vestiging zoals bedoeld in het hierboven geciteerde artikel 49 VWEU. Bijgevolg zijn de arresten van het Hof van Justitie, waarnaar verzoeker in zijn vierde middel verwijst en die verband houden met het vrij verkeer binnen de Unie, niet op zijn geval van toepassing.

2.8. Met betrekking tot de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.9. Het bestaan van een reëel gezinsleven tussen verzoeker en zijn jonge Belgische echtgenote dient te worden aangenomen. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en dient er geen toetsing te worden doorgevoerd aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoeker nochtans in zijn eerste middel lijkt te betogen. In geval van een eerste toelating moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). De beantwoording van de vraag of er dan sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. In het arrest *“Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands”* (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet

absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

2.10. *In casu* gaat het om een eerste toelating aangezien het gaat om een beslissing waarbij na een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. De Raad merkt op dat er *in casu* geen positieve verplichting lijkt te bestaan aangezien verzoeker in zijn middel niet verheldert waarom het gezinsleven niet elders zou kunnen worden verdergezet en de verwijdering niet noodzakelijk definitief hoeft te zijn aangezien verzoeker mogelijks in aanmerking komt voor een recht op verblijf wanneer zijn echtgenote de leeftijdsdrempel uit artikel 40ter, derde lid van de vreemdelingenwet bereikt. Een tijdelijke scheiding van de familie houdt op het eerste gezicht geen schending in van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 13 december 2005, nr. 152 639). Verzoeker toont niet aan dat de bedoeling van de beslissing erin bestaat om hem elk verblijfsrecht te weigeren, zoals hij beweert. In elk geval maakt verzoeker niet aannemelijk dat de belangen van de Belgische overheid, die erin bestaan gedwongen huwelijken te vermijden en aldus bepaalde leeftijdsvoorwaarden te koppelen aan het recht op gezinshereniging zouden opwegen tegen het niet nader omschreven moeilijk te herstellen nadeel dat hij in zijn middel opwerpt.

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de Associatie-overeenkomst EEG-Turkije, het Aanvullend Protocol, het Besluit nr. 1/80 of het bilateraal akkoord België-Turkije werden geschonden. Er werd evenmin een schending van artikel 52 EEG-Verdrag aangetoond.

De vier aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN